

на бруствера.... А турските позиции на триста раскрача. Почнува са огън по него....

Солдатитѣ, глѣдатъ, глѣдатъ.

— Така не ще да е добръ....

И са нареждатъ на редъ съ генералтъ.... Тамъ.... Той, за да ги не подхвърля на напрасна смъртъ самичкъкъ слиза долу.

На ранениятъ въ двата крака трѣбваше да ги отрѣжатъ; единиятъ по горѣ отъ колѣното, другиятъ по долу. Ампутируваниятъ рѣшително се отказа отъ хлороформтъ, поиска чибучката; доктортъ му даде голѣмата. На страдалецътъ отрѣзаха единиятъ кракъ, той и не изохка. Почнаха да рѣжатъ другиятъ. Солдатинтъ само смучаше тютюнъ. Бѣхъ при това и сестри на милосърдието. Младичката не може да са одържи, твърдѣ много подѣйствува на нервитѣ. Почнува да риде: нея я спиратъ.

— Това на ранениятъ ще да подѣйствува лошо..... Мълчете.

— Не замѣвайте! солдатинтъ изважда чибучката изъ устата, — извѣстно, бабишка работа е нейната, нека си бръмчи!

До тогава това бѣше неочаквано, че венчикитѣ безъ да глѣдатъ на тяжката обстановка на всичко което го заобикаляше, засмѣхъ са.

— Защо ти са отказа отъ хлороформтъ.... По легко щѣше да ти е.

— На насъ не бива това.

— Защо?... Венчикитѣ така правятъ.

— Наистина венчикитѣ... Но ний сме на особено положение. Ний сме Скобелевски!

Веднѣжъ отрядтъ са промѣняваше отъ караула, за да отиде на рекогносцировка, донецътъ са спира и раскрива възглавницата на съдлото си. (У донцитѣ въ тѣзи възглавници е всичко имѣ бойно имущество.)

Какво ти!.... не са разбира сотникътъ.

— А, на, новиятъ мундиръ ще извадя, все по хубаво е да умрѣ въ новиятъ.

— Защо да разваляшъ новото.

— А какъ, ваше-сбродие.... На генералтъ ни говори. Всякой въ бойтъ като на причащение трѣбва да отива.... И самъ той всякога въ ново са облича.... Невъзможно.

Въ Скобелевия отрядъ са грижахъ не само да бѣдѣтъ храбри, но и хубави въ бойтъ. „Трѣбва на всѣкадѣ и съ